

ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ: УКРАЇНСЬКІ РЕАЛІЇ ТА ДОСВІД ЄС

FINANCING OF INNOVATIVE ACTIVITY OF ENTERPRISES: UKRAINIAN REALITIES AND EUROPEAN EXPERIENCE

УДК 658.14

Манаєнко І.М.

к. е. н., доцент кафедри менеджменту,
Національний технічний
університет України
«Київський політехнічний інститут
імені Ігоря Сікорського»

Кравець А.І.

студентка
Національний технічний
університет України
«Київський політехнічний інститут
імені Ігоря Сікорського»

У статті досліджено різні джерела фінансування інноваційної діяльності на промислових підприємствах, проаналізовано їх переваги та недоліки, порівняно фінансування впровадження інноваційних процесів на промислових підприємствах України та в країнах ЄС-28. Розглянуто проблеми капіталовкладень в інноваційну діяльність, а також запропоновано шляхи їх вирішення.

Ключові слова: джерела фінансування, інновації, інноваційна діяльність, промислові підприємства, фінансування.

В статье исследованы различные источники финансирования инновационной деятельности на промышленных предприятиях, проанализированы их преимущества и недостатки, сравнено финансирование внедрения инновационных процессов на промышленных предприятиях Украины

и в странах ЕС-28. Рассмотрены проблемы капиталовложений в инновационную деятельность, а также предложены пути их решения.

Ключевые слова: источники финансирования, инновации, инновационная деятельность, промышленные предприятия, финансирование.

Different sources of financing of innovative activity at industrial enterprises are examined in the article, strengths and weaknesses are analyzed and financing of innovative processes at industrial enterprises of Ukraine and of EU-28 countries are compared. The problems of investment in innovative activity are considered and therefore the possible solutions are proposed.

Key words: sources of financing, innovations, innovative activity, industrial enterprises, financing.

Постановка проблеми. Глобалізація економіки унеможливорює успішне існування підприємств без введення змін, що зумовлювали б відповідність виробництва потребам споживачів. Саме тому інноваційна діяльність є важливою складовою розвитку промислових підприємств.

Для українських підприємств запровадження інновацій є не лише ключовим фактором успіху в конкуренції, але й умовою виживання на ринку. Швидкі і часті зміни попиту, короткий життєвий цикл продукції та швидко зростаючі темпи її оновлення приводять до того, що виробничі програми малих та середніх підприємств повинні швидко змінюватись та пристосовуватись під умови ринку, схильного до перманентної еволюції.

Інноваційна діяльність на промислових підприємствах не може бути впроваджена та ефективно реалізована без достатнього фінансування. Тому проблема фінансового забезпечення інноваційного процесу є необхідною для якнайшвидшого вирішення, що й визначає актуальність цього дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Цій проблемі присвячено низку робіт як О.І. Амоші [1], Ю.З. Драчука [2], Д.М. Стеченко [3], Й.А. Шумпетера [4] та інших відомих науковців. Проте порушена тематика потребує подальшого розвитку та вдосконалення.

Постановка завдання. Метою статті є розвиток теоретичних положень з питань фінансування інноваційної діяльності підприємств, а також дослідження тенденцій фінансування інноваційної діяльності підприємств України та ЄС.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Термін «інновація» ввів австрійський економіст

Й.А. Шумпетер, а в буквальному перекладі це слово означає «втілення наукового відкриття, технічного винаходу в новій технології або новому виді виробу» [4].

Відповідно до Закону України про інноваційну діяльність інновації – це новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери [5].

Процес застосування вперше у виробництві нових наукових здобутків, тобто інновацій, започатковує інноваційну діяльність. Інноваційна діяльність підприємства є складним та комплексним процесом створення, використання і поширення нововведень з метою підвищення рівня ефективності виробництва. Відповідно до Д.М. Стеченка інноваційна діяльність є основою конкурентоспроможності підприємств [3]. В ринковій економіці інноваційна діяльність підприємства є найсуттєвішим чинником, який дає змогу підприємству посісти стійкі ринкові позиції та отримувати перевагу над конкурентами в тій галузі, яка є сферою його комерційних інтересів.

Інноваційний процес простягається від зародження ідеї аж до її комерційної реалізації. Специфіка капіталовкладень в цю сферу діяльності полягає в тому, що інновації пов'язані з підвищеною небезпекою втрати вкладень, а відносять їх до ризикового (венчурного) капіталу.

Джерела фінансування інновацій відрізняються залежно від циклу інноваційної діяльності. Для фінансування науково-інформаційного циклу

види джерел фінансування бувають вітчизняного та іноземного походження. На жаль, участь держави у запровадженні інноваційного процесу зазвичай обмежується встановленням законодавчого підґрунтя, проте впровадження інновацій на промислових підприємствах не є пріоритетним під час розподілення державного, обласного чи міського бюджету. Саме тому потрібно орієнтуватися на інші джерела фінансування. Серед команд винахідників з готовими проектами та запатентованими інноваціями набирають популярності так звані платформи для зустрічей цих новаторів з інвесторами. Прикладом цього є щорічні «Фестиваль інноваційних проектів Sikorsky Challenge» та «Intel Techno», що відбуваються на базі НТУУ «КПІ ім. Ігоря Сікорського». Згідно з офіційними даними спостерігається тенденція росту суми інвестицій: якщо в 2011 році переможці отримали на втілення своїх ідей 180 тис. грн., то в 2015 році – уже 573 млн. грн. [6] Таких заходів вживається на базах технопарків та наукових парків. Проте такі способи фінансування підходять новаторам. Для фінансування впровадження інноваційного процесу на промисловому підприємстві цей варіант розглядати недоцільно, оскільки підприємство потребує капіталовкладень саме на виробничо-комерційному циклі, а не на науково-інноваційному.

За ступенем участі у фінансовому забезпеченні підприємств, що проводять інноваційну діяльність, можна виділити такі види грошового забезпечення, як, зокрема, державне фінансування, кошти місцевих бюджетів, кредитування, інвестування, самофінансування.

Державне фінансування інноваційних проектів полягає у виділенні державою грошових ресурсів на певні пріоритетні для науки цієї країни наукові проекти (зазвичай фундаментального характеру) з бюджету та позабюджетних фондів на безповоротній основі. Перевагою цього джерела є відсутність необхідності повернення інвестованих коштів, а недоліком – рідкість такого виду інвестування. Така фінансова підтримка можлива, але не завжди реалізована. У 2005 році були скасовані статті 21 і 22 Закону України про інноваційну діяльність, які забезпечували відшкодування державою до 50% оподаткування та митного регулювання, що було суттєвим чинником стимулювання розвитку інноваційної діяльності. На думку автора, превалюючим джерелом фінансування інноваційної діяльності має бути державне фінансування. На думку О.І. Амоші, заслуговує уваги ідея відновлення Державного інноваційного фонду з його мережею галузевих і територіальних підрозділів [1].

Кошти місцевих бюджетів мають суттєву перевагу, оскільки, інвестуючи в місцеві промислові підприємства, бюджети водночас розвивають рівень економіки на місцевому (регіональному) рівні. Кредитування полягає в наданні позик на проведення інноваційної

діяльності з боку банків та інших кредитних установ, проте це є невігідним джерелом фінансування для промислових підприємств, адже впровадження інновацій є довгостроковим процесом, а кредитування економічно вигідне лише під час реалізації короткострокових проектів. Сутність інвестування зводиться до участі коштів інвестора в економічно перспективних інноваціях. Усі форми залучення іноземних інвестицій мають довгостроковий стратегічний характер та можуть сприяти прискоренню скорочення технологічного розриву з провідними індустриальними країнами [7]. Однак обсяги залучення іноземних інвестицій в Україні нині недостатні через нестабільне та інвестиційно несприятливе економічне становище, пов'язане з нестабільністю валюти, воєнного стану на сході країни та групою інших чинників, що спричиняє непривабливість вітчизняних підприємств для іноземних інвесторів.

Самофінансування інноваційної діяльності полягає у проведенні наукових та промислових досліджень, прикладних розробок за рахунок власних коштів підприємства, основними джерелами яких виступають прибуток та амортизаційні відрахування. Промислове підприємство, що має постійний дохід, може використовувати власні кошти для фінансування інновацій. Наприклад, частина прибутку може бути виділена на розробку та впровадження нововведень після достатньої кількості накопичених коштів. Також фінансовим джерелом може бути амортизація. Амортизація – це процес перенесення вартості основних засобів на вартість новоствореної продукції з метою їх повного відновлення [5]. Амортизаційні кошти надходять підприємству у складі доходу від реалізації готової продукції (робіт, послуг) і накопичуються для подальшого використання як джерела відтворення вартості основних засобів в амортизаційному фонді. Амортизаційний фонд накопичується підприємствами поступово і використовується для вкладень в основні засоби не відразу, а за ступенем накопичення коштів. Такі науковці, як О.В. Міщук, С.В. Башкатова, С.В. Юшко [8], переконують, що власні ресурси мають низку переваг порівняно з іншими джерелами, таких як:

- можливість швидкого і простого залучення коштів;
- відсутність додаткових витрат (сплати позикового процента);
- збереження управління підприємством в руках керівників;
- відсутність реального витоку коштів з підприємства.

Отже, фінансування інноваційних проектів шляхом власних коштів сприяє прийняттю оперативних інвестиційних рішень, зменшує вартість проекту на величину відсотків по кредитах, забезпечує високу мобільність обертання грошових коштів і дає змогу успішно долати залежність від бюрократичних державних інстанцій.

Ресурси амортизаційного фонду є безкоштовним джерелом фінансування інноваційної діяльності, надходження до якого легко спланувати, оскільки вони мають постійний характер. Крім цього, власні кошти порівняно з банківським кредитуванням вкладаються на безстроковій основі без забезпечення. Також інвестування власних фінансових ресурсів у інноваційну діяльність забезпечує підприємству економічну самостійність в результаті підвищення фінансової стійкості та незалежності від кредиторів. Кредитні ресурси виступають у формі надання кредитів банківськими установами промисловим підприємствам.

Надалі представлено тенденції фінансування інноваційної діяльності підприємств в Україні та країнах ЄС. Основним джерелом фінансування інноваційної діяльності українських підприємств є власні кошти (табл. 1).

Проаналізувавши дані, наведені в табл. 1, спостерігаємо зміну в структурі фінансування. В період з 2012 по 2016 роки помітні спад власних коштів як джерела з найменшою кількістю у 2014 році та подальший ріст. Спостерігається стрімкий спад іноземного фінансування з 2013 року. Іноземні інвестиції знизились у 2016 році на 60% порівняно з 2015 роком. Позитивним показником є загальне зростання витрат на інновації на підприємствах.

Аналізуючи позиції України за індексом глобальної конкурентоспроможності, можемо побачити, що загальнодержавна науково-технічна база і наявна кількість вчених та інженерів займають високі позиції порівняно з іншими показниками. Високими також є показники якості науково-дослідних інститутів, що свідчить про високий потенціал та підтверджує хороший рівень здатності до інновацій. Проте найнижчими є показники стану розвитку кластерів та спад кількості державних закупівель високотехнологічної продукції, що свідчить про відсутність злагодженого механізму кооперації між науково-дослідними інститутами і промисловими підприємствами та незацікавленість держави в розвитку інноваційного середовища на ринку останніми роками, що уповільнює дифузю інноваційних процесів та їх запровадження.

Структура економіки України орієнтована на сировину, зокрема на видобувну, сільськогосподарську галузі та експорт сільськогосподарських продуктів, а економіка країн Євросоюзу характеризується переорієнтацією з високотехнологічного матеріального виробництва на розвиток соціальної сфери та сфери послуг [10]. Відмінності у структурі економіки країн ЄС-28 та України відображаються і в різниці фінансування інноваційної діяльності відносно їх ВВП.

Таблиця 1

Джерела фінансування інноваційної діяльності

Рік	Загальна сума витрат	Зокрема, за рахунок коштів			
		власних	державного бюджету	іноземних інвесторів	інших джерел
млн. грн.					
2012	11 480,6	7 335,9	224,3	994,8	2 925,6
2013	9 562,6	6 973,4	24,7	1 253,2	1 311,3
2014	7 695,9	6 540,3	344,1	138,7	672,8
2015	13 813,7	13 427,0	55,1	58,6	273,0
2016	23 229,5	22 036,0	179,0	23,4	991,1

Джерело: складено авторами на основі даних Держстату України [9]

Таблиця 2

Індекс глобальної конкурентоспроможності України у сфері інновацій

Індекс глобальної конкурентоспроможності (позиції України за основними складовими)	2014–2015 роки (144 країни)	2015–2016 (140 країн)	2016–2017 (138 країн)	2017–2018 (137 країн)
Інновації та фактори вдосконалення	92	72	73	77
Інновації	81	54	52	61
Здатність до інновацій	82	52	49	51
Якість науково-дослідних інститутів	67	43	50	60
Витрати компаній на дослідження і розробки	66	54	68	76
Співпраця університетів та промисловості у дослідженнях та розробці	74	74	57	73
Державні закупівлі високотехнологічної продукції	123	98	82	96
Наявність вчених та інженерів	48	29	29	25

Джерело: складено авторами на основі даних Держстату України [9]

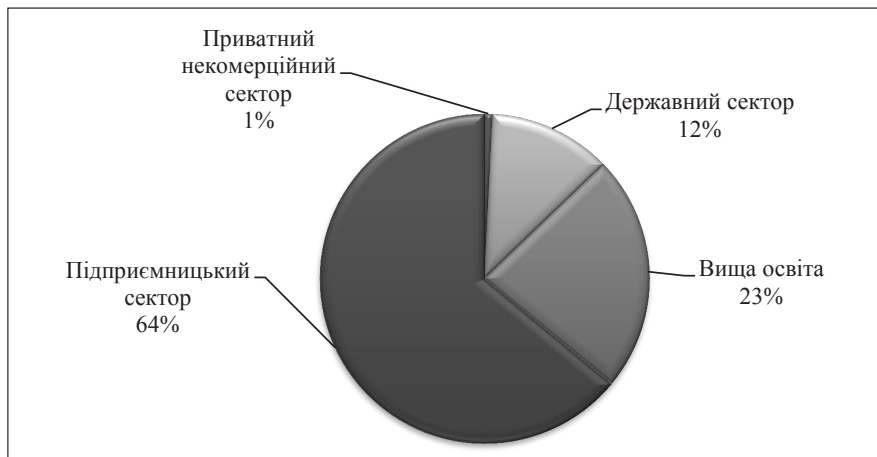

Рис. 1. Витрати країн ЄС-28 на інноваційну діяльність у 2015 році за галузями спрямування

Джерело: складено авторами на основі даних Євростату [11]

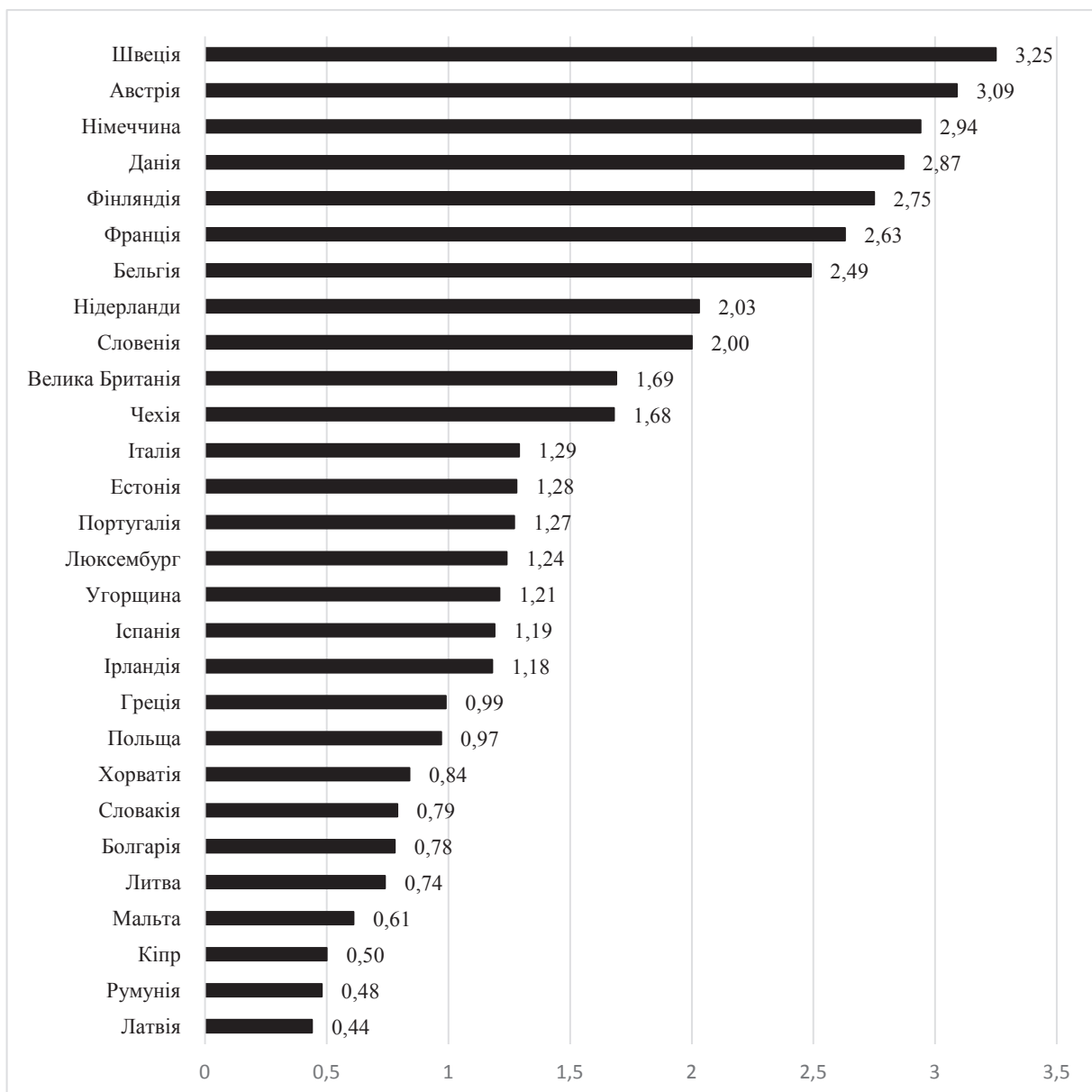

Рис. 2. Витрати на інноваційну діяльність країн ЄС-28 у 2016 році, % від ВВП

Джерело: складено авторами на основі статистичних даних з Євростату [11]

Згідно з даними на розробки інновацій та їх впровадження на підприємствах витрачається найбільше (64%) коштів, що свідчить про пріоритетність цієї галузі в запровадженнях інноваційних процесів.

Україна витратила 0,07% [12] від ВВП на інноваційну діяльність, що значно менше, ніж в країнах ЄС-28.

Відповідно до даних провідні країни ЄС-28, зокрема Швеція, Німеччина, Данія, Франція, виділяють 2–3% від ВВП, що сприяє постійному розвитку економіки та забезпечує лідируючі позиції на світових ринках. Країни, що відзначаються низьким рівнем капіталовкладення в інноваційну діяльність, мають відносно нижчий рівень економіки.

Базуючись на вищевикладених положеннях, виділяємо головні проблеми фінансування інноваційної діяльності в Україні та фактори, що їх зумовлюють:

- повільне впровадження нових технологій у виробництво, що зумовлює уповільнення процесу окупності інвестицій, що є непривабливим та ризикованим в сучасному стані економіки країни;
- відсутність ефективного механізму трансформації знань в практичне їх використання;
- орієнтація державної економіки розвитку перш за все на реформи серед базових галузей економіки, відповідно, нестача державних коштів на інвестування в інноваційну діяльність;
- відсутність злагодженого механізму банківської системи щодо надання довгострокових кредитів;
- збройний конфлікт на Сході країни, що спричиняє негативний приріст іноземних інвестицій через нестабільність економіки;
- нестабільність валютного курсу;
- широкомасштабна корумпованість;
- низький рівень захищеності права власності;
- нерозвиненість логістичної системи, що знову ж таки сповільнює як сам процес впровадження інновацій, так і в подальшому його дифузіїю.

Висновки з проведеного дослідження.

Проаналізувавши теоретичні та аналітичні дані у сфері інноваційної діяльності, можемо зробити висновки, що політика Європейського Союзу спрямована на створення сприятливих умов задля розробок і впроваджень інновацій на промислових підприємствах. Така політика ЄС є реалізованою та має ефективний характер завдяки постійному фінансуванню інноваційної діяльності, систематизованій нормативно-правовій базі, що гарантує захист права власності і зменшує ризикованість інвестицій у цей вид діяльності та злагодженому механізму впровадження та поширення інновацій. На прикладі підприємств країн ЄС можна стверджувати, що більшість найпотужніших підприємств регулярно впроваджує інноваційні процеси, підтримуючи свій рівень конкурентоспроможності і створюючи цикл попиту на вироблені інноваційні продукти. Проблема фінансування інноваційних

процесів перш за все полягає у ризикованості вкладення значних інвестиційних ресурсів з довготривалою перспективною окупністю. Запропоновано такі шляхи вирішення проблеми:

- 1) переорієнтація розподілу державного бюджету на підвищення частки фінансових ресурсів, що виділяється на впровадження інноваційних процесів на промислових підприємствах;
 - 2) поширення інформації та її обмін з іноземними підприємствами щодо впровадження інноваційного процесу задля підвищення рівня свідомості та знання всіх факторів, які впливають; перейняття досвіду та поширення ефективних схем впровадження інновацій;
 - 3) реформування нормативно-правового аспекту захисту права власності;
 - 4) реформування надання банками кредитів на довгострокові проекти, а саме зниження процентної ставки чи її часткової оплати державою;
 - 5) впровадження відкритої системи фінансування, тобто прозорість у розпорядженні інвестиціями задля демонстрації іноземним інвесторам зниження рівня корумпованості;
 - 6) поширення інформації щодо ефективності впровадження інновацій задля зацікавленості робочої сили у підвищенні кваліфікації та перекваліфікації.
- Вжиття зазначених заходів зможе покращити тенденції фінансування інноваційної діяльності в Україні лише за їх комплексної програми впровадження та з урахуванням передового досвіду країн ЄС.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Амоша О.І. Організаційно-економічний механізм активізації інноваційної діяльності в Україні. Економіка промисловості. 2005. № 5. С. 15–21.
2. Драчук Ю.З., Трушкіна Н.В. Інституціональне забезпечення розвитку інноваційної діяльності промислових підприємств. Економічний вісник. 2013. № 2. С. 93–99.
3. Стеченко Д.М., Тимошенко Н.Ю. Інноваційна політика підвищення конкурентоспроможності економік регіонів України. Економічний вісник НТУУ «КПІ». 2009.
4. Шумпетер Й.А. Теория экономического развития. Москва: Директ-Медиа, 2008. 400 с.
5. Про інноваційну діяльність: Закон України. Відомості Верховної Ради України. 2002. № 36. Ст. 266. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/40-15>.
6. «Київський політехнік». «Sikorsky Challenge 2015»: переможці, нагороди, інвестиції. 2015. № 31. URL: <http://kpi.ua/sikorsky-challenge-15>.
7. Коначук В.Л., Лисенко Л.В. Джерела фінансування інноваційної діяльності промислових підприємств. Вісник Запорізької державної інженерної академії. 2013. № 15. С. 1.
8. Башкатова С.В. Фінансове забезпечення інноваційної діяльності суб'єктів господарювання за рахунок власних фінансових ресурсів. Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки. 2009. С. 1–2.

9. Офіційний сайт Державної служби статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

10. Бицюра Ю. Структурні зрушення в економіці європейських країн. Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право. 2016. № 3. С. 63–72.

11. Офіційний сайт статистичної організації Європейської комісії. URL: <http://ec.europa.eu/eurostat>.

12. Украина на 42-м месте в рейтинге инновационных экономик мира. Как так вышло? // Офіційний сайт порталу Business Views. 2017. URL: <http://businessviews.com.ua/ru/economy/id/ukraina-na-42-m-meste-v-rejtinge-innovacionnyh-ekonomik-mira-kak-tak-vyshlo-1460>.

REFERENCES:

1. Amosha O.I. (2005) Orhanizatsiino-ekonomichnyi mekhanizm aktyvizatsii innovatsiinoi diialnosti v Ukraini [Organizationally-economic mechanism of activation of innovative activity in Ukraine]. *Ekonomika promyslovosti*, no. 5, pp. 15–21.

2. Drachuk Yu.Z., Trushkina N.V. (2013) Instytut-sionalne zabezpechennia rozvytku innovatsiinoi diialnosti promyslovykh pidpriemstv [Institutional support of development of innovative activity of industrial enterprises]. *Ekonomichnyi visnyk*, no. 2, pp. 93–99.

3. Stechenko D.M., Tymoshenko N.Yu. (2009) Innovatsiina polityka pidvyshchennia konkurentos-promozhnosti ekonomik rehioniv Ukrainy [Innovation policy of increasing economic competitiveness level of Ukrainian regions]. *Ekonomichnyi visnyk NTUU "KPI"*.

4. Shumpeter Y.A. (2007) *Teoriia ekonomichnoho razvitiya* [Theory of economic development]. Moscow: Dyrekt–Medya, 2008 (in Russian).

5. Zakon Ukrainy "Pro innovatsiinu diialnist" [Elektronnyi resurs. Rezhym dostupu: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/40-15>].

6. Kyiv polytechnic. (2015) "Sikorsky Challenge 2015": peremozhtsy, nahorody, investytsii ["Sikorsky Challenge 2015": winners, awards, investments]. (electronic journal), no. 31. Available at: <http://kpi.ua/sikorsky-challenge-15>.

7. Konashchuk V.L., Lysenko L.V. (2013) Dzhherela finansuvannia innovatsiinoi diialnosti promyslovykh pidpriemstv [Sources of financing of innovative activity of industrial enterprises]. *Visnyk Zaporizkoi derzhavnoi inzhenernoi akademii*, vol. 15, pp. 1.

8. Bashkatova S.V. (2009) Finansove zabezpechennia innovatsiinoi diialnosti subiektiv hospodariuvannia za rakhunok vlasnykh finansovykh resursiv. [Self-financing of innovating activity of economic entity]. *Naukovi pratsi Kirovohrads'koho natsionalnoho tekhnichnoho universytetu*, no. 15, pp. 1–2.

9. Derzhavna sluzhba statystyky Ukrainy [Governmental statistical service of Ukraine] (electronic source). – Available at: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

10. Bytsiura Yu. (2009) Strukturni zrushennia v ekonomitsi yevropeiskykh krain. [Structural changes in the economy of European countries]. *Zovnishnia torhivlia: ekonomika, finansy, pravo*, no 3, pp. 63–72.

11. Ofitsiinyi sait statystychnoi orhanizatsii yevropeiskoi komisii. [European Commission. Eurostat] (electronic source). Available at: <http://ec.europa.eu/eurostat>.

12. BusinessViews. (2017) *Ukrayna na 42-m meste v reitynhe ynnovatsyonnykh ekonomyk myra. Kak tak vushlo?* [Ukraine has the 42nd place in The Global Competitiveness rating. How did it happen?] (electronic source). – Available at: <http://businessviews.com.ua/ru/economy/id/ukraina-na-42-m-meste-v-rejtinge-innovacionnyh-ekonomik-mira-kak-tak-vyshlo-1460>.

Manaenko I.M.

Candidate of Economic Sciences,
Associate Professor, Department of Management,
National Technical University of Ukraine
“The Kiev Polytechnic Institute named after Igor Sikorsky”

Kravets' A.I.

Student
National Technical University of Ukraine
“The Kiev Polytechnic Institute named after Igor Sikorsky”

FINANCING OF INNOVATIVE ACTIVITY OF ENTERPRISES: UKRAINIAN REALITIES AND EUROPEAN EXPERIENCE

Innovation is an essential component of competitiveness growth of enterprises and therefore of economic progress. An effective implementing of innovative activity cannot be achieved without a decent financing. The research work of such scientists as O.I. Amosha, Yu.Z. Drachuk, A.R. Gal'chynskyi is dedicated to this theme.

Innovation is defined as a process of implementing a new idea, technology, method or product. There are such sources of financing innovative activity: governmental, local funds, lending, investing, self-financing, etc.

Unstable economic situation causes a governmental reliance on other spheres and makes financing of innovation processes for foreign investing unattractive. The costs of the local funds are beneficial both for enterprises and regional development. Lending is unprofitable, as the process of implementing innovative activity is a long-term payback. Self-financing of innovation activity at industrial enterprises has a range of advantages: a possibility of immediate and simple involvement of money; an absence of additional expenditure; managing of an enterprise stays in directors' power; no real leakage of money outside the enterprise.

According to the Global Competitiveness report 2017–2018, Ukraine has a great amount of scientists and people with higher education, but other indicators are on a quite low rate.

Economic structures of Ukraine and countries of EU-28 differ and that is visible on percentage of GDP spent on R&D and innovations. In 2016 Ukraine invested a 0.07% of GDP on innovations, while the countries-leaders of EU-28 invested 2–3%, which indicates on a strong connection between the level of economy and financing innovative activity.

The main problems of financing innovative activity in Ukraine can be solved by: reorienting governmental budget and increasing the percentage of money invested on innovations; make a transparent financing system and involve more foreign investing; reforming and improving judicial aspect of property law. An implementation of these mentioned above reformations combined with considering European experience will improve the innovation financing situation in Ukraine.